

TASTETS

20
22

Tastets 2022

Este llibre recull les obres guanyadores del Premi Tastets 2022 i del Premi Especials Òmnium Terres de l'Ebre 2022 convocats per Òmnium Cultural

El jurat va estar format, en les d'Ensenyament Primari, per Cristina Beltran Sorolla, Ramona Caballé Forcadell i Dolors Róo Garcia.

En les categories d'Ensenyament Secundari i Batxillerat, per Emigdi Subirats Sebastià, Mònica Amorós Gurrera i Maria Josepa Altadill Ardit.

En les categories Especials Òmnium, per Anna M. Barberà Pinyol, Carme Barberà Roiget, Rosanna Fatsini Bonilla, Marga Merlos Borrull i Màrius Pont Fandos.

Les obres se publiquen tal com van ser presentades als concursos per part dels autors.

Tastets 2022

Edició i disseny: Seu d'Òmnium Cultural de les Terres de l'Ebre

Impressió: Impremta Querol, SL, de Campredó, 43500 Tortosa

Tirada: 1.000 exemplars

© Els autors

© Seu d'Òmnium Cultural de les Terres de l'Ebre (d'aquesta edició)

Dipòsit legal: B 6190-2022

**Obres guanyadores dels premis
Tastets i Especials Òmnium 2022
Terres de l'Ebre**

Tastets 2022

Òmnium Cultural de les Terres de l'Ebre

Terres de l'Ebre, abril de 2022

Tots som iguals

**Categoria A (Cicle Inicial de Primària). 1r premi. Thais Núñez.
2n de Primària. Institut Escola Agustí Barberà (Amposta).**

Jo sóc l'Anna i us vull explicar la història d'un xiquet que es diu Adnan. Ens coneixem des que va arribar a l'escola, des d'Afganistan, quan tenia quatre anys. L'Adnan va arribar a la nostra escola perquè va haver de marxar del seu país, juntament amb la seva família, a causa de la guerra. L'Adnan es va quedar sord per l'explosió d'una bomba que va caure a casa seva.

Els primers dies a l'escola van ser molt durs per a ell. No entenia el nostre idioma i es sentia molt sol i avorrit. Jo observava i sempre estava amb el cap repenjat damunt la taula, com si volgués dormir. Poc a poc, vam començar a comunicar-nos amb ell fent-li mímica amb les mans perquè vingués amb nosaltres a jugar fora el pati.

Ara ja se'l pot veure molt més content i li agrada jugar amb nosaltres. Comença a pronunciar paraules i tots l'ajudem moltíssim perquè ens pugui entendre. També les mestres li fan moltes activitats amb l'ordinador perquè pugui aprendre igual que nosaltres i, a més a més, vagi aprenent el català. Li encanta jugar a futbol, fer plàstica i anar a la piscina. Tots els esports se li donen molt bé!

Aquest trimestre estem preparant una obra de teatre i la Teresa, la mestra d'audició i llenguatge, li ensenya com ha de pronunciar les seves frases. Cada dia ho fa millor i s'esforça molt.

Un dia, a l'hora de l'esbarjo, ens vam espantar molt perquè va caure i es va posar a plorar com mai l'havíem vist, perquè sempre li costava molt expressar els seus sentiments. Però nosaltres, el seus amics de la classe, vam córrer molt ràpid en busca

dels mestres per explicar-los que l'Adnan s'havia fet mal. Som una pinya i sempre ens ajudem. La mestra va venir amb nosaltres a veure'l i com li feia molt mal la cama el vam ajudar a portar-lo a la saleta de cures.

L'endemà no va venir a l'escola perquè li feia molt mal la cama. De seguida vam preguntar-li a la mestra quan tornaria, ja que no ens podíem imaginar que a un amic que quasi mai parla el trobaríem tant a faltar. Quan va tornar a la classe li vam fer una gran rebuda i el vam abraçar. Ell ens va respondre: "Gràcies a tots i totes!", amb un gran somriure.

I ara ve la part més emocionant que us vull explicar. Un dia, la mestra molt trista i preocupada, ens va comunicar que havia desaparegut de la classe el seu ordinador portàtil. Tots ens vam quedar bocabadats de la notícia i ens va demanar que si us plau si algú el veia per algun lloc que li comunicués de seguida. Ningú sabia on era, però igualment tots vam començar a buscar-lo per tota l'escola: biblioteca, aula de música, menjador, gimnàs..., però no estava per cap lloc.

L'endemà, l'Adnan que es quedava a dinar al menjador, ens va dir amb algunes paraules i gestos que ell sabia on estava l'ordinador. A l'hora de l'esbarjo ens va assenyalar a uns nens de 6è de primària que estaven jugant a futbol. Corrent vam anar a comunicar-li a la mestra. Ell li va explicar, que a l'hora de dinar, va poder llegir els llavis dels nens dient on havien amagat l'ordinador. Vam anar al lloc on ens va indicar i allí el vam trobar! Estava dintre d'un armari de l'aula de plàstica.

Tots li vam fer una abraçada i la mestra li va agrair davant de tota la classe i va explicar com havia trobat l'ordinador. Tots li van donar les gràcies per haver sigut tant generós, honest i solidari amb nosaltres, com nosaltres havíem estat amb ell.

L'home del futur

**Categoria A (Cicle Inicial de Primària). 2n premi. Iago Donnay.
2n de Primària. Escola Divina Pastora (Vinallop).**

Hi havia una vegada un nen de 8 anys i es deia Andreu.

L'Andreu té els cabells curts i castanys, els seus ulls són petits i blaus. És prou alt i té una marca de naixement a la mà que el fa ser únic i irrepetible. Li agrada molt portar pantalons de xandall i bambes perquè li agrada molt fer esport. És valent, alegre i forçut.

Un dia plovia a raigs i trons i l'Andreu i es va adormir amb el llibre que estava llegint a les seves mans. De sobte, va aparèixer en un lloc que no coneixia. El cel era molt blau i no hi havia contaminació, els cotxes volaven per cel blau i no utilitzaven gasolina ni volant. Hi havia parcs i molts llacs amb aigua per tota la ciutat i els nens i nenes jugaven pel carrer sense temor que els atropellés cap cotxe.

Era el futur, l'havia transportat una màquina del temps i no coneixia a ningú. Ell era molt més alt i molt més fort, portava una armadura blanca i unes ulleres intel·ligents amb GPS inclòs.

A l'encendre les ulleres se li va aparèixer un robot que li va dir:

—Andreu! Has vingut aquí per a cuidar el planeta. T'agrada aquest futur perfecte?

—Sí! Sens dubte!

—Doncs, només serà així si els humans apreneu a no contaminar tant el planeta! T'hem portat aquí perquè ets la persona escollida per a netejar el planeta i tens la

missió de dir a tots els humans del món que si volen viure en un futur millor han de reciclar, contaminar menys i cuidar el medi ambient.

—Aquest repte és per a mi un somni! I per a tots també ho serà! Prometo complir-lo i ajudar a aconseguir un planeta més net!

Després de parlar amb el robot, l'Andreu va tornar al present i es va dedicar a netejar el planeta i a fer que tothom fes el mateix.

I per sempre més el va cuidar i respectar.

Conte contat, ja s'ha acabat.

El ratolí trapella

**Categoria A (Cicle Inicial de Primària). 3r premi. Edurne Sánchez Machí.
2n de Primària. Escola Port Rodó - Zer Mestral (Campredó).**

Hi havia una vegada una nena que es deia Maria. Maria era molt juganera i sempre feia salts molt arriscats. Un dia va saltar tan alt que va caure de cap. No parava de sortir-li sang per la boca, els nens i les nenes de l'escola i la mestra estaven espantats. I de cop va escopir una dent! Era la seua primera dent. La mare li havia contat la història del ratolí de les dents, així que va voler dormir amb la dent baix del coixí. Quan va tancar els ulls, per allí ja tenia el ratolí preparat per deixar el regal, però no el trobava al seu sac! Se l'havia deixat a la casa dels ratolins de les dents! Quin desastre! Li va tocar marxar a buscar-lo.

Aquell dia, justet anava per casa el gos de la Maria, que en veure el ratolí va començar a lladrar, va córrer i tombar coses. Va despertar a la nena i a la família i també als veïns. Quin ratolí més poc discret! Llavors va sortir al carrer, on va creuar i quasi se l'emporta l'autobús. No va poder anar pel camí més curt perquè es va trobar amb un altre personatge que li feia molta por, el gat. Tot eren problemes i aviat es faria de dia! Per sort va trobar una ratolina vella i experta de la família Pérez que li va ensenyar a saltar per les teulades. D'aquesta manera va poder arribar abans que surti el Sol. Va deixar el regalet sota el coixí i Maria es va despertar molt feliç. Maria va anar a l'escola i va explicar que tenia un nou amic màgic que vindria cada cop que una dent li caigués.

Conte contat, ratolí salvat.

Sentiments

**Categoria B (Cicle Mitjà de Primària). 1r premi. Nader Hassoun.
3r de Primària. Institut Escola Agustí Barberà (Amposta).**

Som una classe molt xerraire però, ens estimem molt i ens agrada jugar junts. Tenim la sort de compartir classe, des de P3, amb un amic especial, en Lluc.

És un nen divertit, bon nen, li agrada tenir amics, és amable, li encanta córrer i fer el pi, és molt alegre, l'apassiona comptar (fins i tot compta les escales quan les puja i les baixa). La seva assignatura preferida és Educació Física perquè pot jugar a futbol, saltar als matalassos i anar a piscina. Al pati es converteix en astronauta penjant-se de les porteries, fent el pi, enfilant-se als arbres...

Ell segueix una rutina molt seva i no li agrada gaire sortir-se'n. Pel matí, només arribar, va a la taula de la mestra per dir-li hola; a les deu en punt demana anar al lavabo i, quan torna, sempre mira el rellotge de la mestra; al pati, sempre esmorza al mateix lloc; sap que hi ha dos dies fixos a la setmana que es queda a dinar al menjador de l'escola (els dimecres i els divendres)...

I el més bonic d'en Lluc és que mai s'enfada, sempre està feliç i content, ens acarona quan estem tristos i es preocupa per nosaltres. Sempre vol que tots i totes estiguem bé i intenta ajudar-nos. A més a més, li encanta escoltar-nos quan li ensenyem coses!

Per a nosaltres no és només un company de classe, és un molt bon amic! I totes i tots l'estimem moltíssim!

A vegades, nenes i nens d'altres classes el molesten fins alterar-lo molt i, després, l'obliguen a fer o dir coses a altres alumnes del pati. Altres, l'aparten i no el deixen

jugar o li prenen la pilota. Algunes i alguns es burlen d'ell i aprofiten per dir-li coses lletges perquè saben que no s'enfadarà, ja que ell no entén que allò està malament. I moltes coses més que ens fa molta pena explicar.

Nosaltres el cuidem i el defensem sempre que podem; l'acompanyem a les entrades i sortides; quan veiem que està sol anem a invitar-lo a jugar; quan veiem que està molt nerviós i enfadat, que fins i tot es posa roig, intentem oferir-li coses que el calmen; a vegades, qui s'asseu al seu costat, li frega l'esquena perquè estigui tranquil quan escoltem a la mestra...

Aquest curs també és especial, com en Lluc, ja que és el primer curs que anirem de colònies. Tota la classe està molt contenta i il·lusionada però, sobretot, en Lluc. Està impacient i tots els dies pregunta quan anirem de colònies! Us les expliquem?

Els dos primers dies van ser perfectes! Vam fer tallers, excursions, jocs... Però, el dia abans de tornar cap a casa, quan vam anar a visitar una cova, va passar una cosa inesperada!

Vam arribar a la cova i, els monitors i les monitores, ens van posar a tots un frontal amb una llum. El necessitàvem per veure bé, perquè dins era molt fosc. Vam entrar en filera i amb molt de compte. Vam veure estalactites, estalagmites i pintures rupestres. Mentre miràvem les pintures rupestres de la cova, en Lluc va veure un ratpenat i va començar a seguir-lo. Ell, i alguns companys i companyes que també el vam seguir. Quan ens vam adonar, ja no sentíem ni a les mestres, ni a les monitores, ni a la resta de la classe. Ens havíem perdut!

Tots i totes, excepte en Lluc, estàvem molt nerviosos i preocupats, però ell estava tranquil i ens deia que no passava res. Fins i tot algú va plorar per l'angoixa de sentir-se perdut. Com vam veure que ell estava tranquil li vam dir:

—Lluc, ens hem perdut, hem d'aconseguir tornar amb les mestres...

—No ens hem perdut, que jo recordo el camí. Anem! —va contestar ple de seguretat.

Com hem dit, a en Lluc li encanta comptar. I sort d'això! Mentre perseguia als ratpenats havia anat comptant les passes que feia. Gràcies als seus càlculs i a que t'é

molt bona memòria, va aconseguir reconduir-nos cap on estava la resta del grup. Per fi escoltàvem la veu de les mestres, les monitores i la resta del grup. Ja estàvem tots contents i contentes! Per sort, tot havia quedat en un petit ensurt.

Quan vam arribar a la casa de colònies vam decidir preparar-li una festa al nostre heroi, en Lluc! Perquè les abraçades no li agraden massa. Vam preparar-li pernill amb pa amb tomàquet (el que més li agrada menjar), li vam posar música i vam regalar-li un dibuix fet entre tota la classe d'en Lluc vestit de superheroi!

Estava emocionat! Saltava, ballava, feia el pi... i, la resta, vam fer una gran rotllana al seu voltant, tot animant-lo: «Lluc! Lluc! Lluc! Lluc!»

La que ha 'liat' el gat Esmerriat

**Categoria B (Cicle Mitjà de Primària). 2n premi. Laia Mora Segura.
4t de Primària. Col·legi Diocesà Sagrada Família (Tortosa).**

Un migdia, després de l'escola, la Rosa i el Roger anaven a casa a dinar i a mig camí es van trobar un gatet al terra abandonat que no s'hi veia. Lo van portar a casa i li van preguntar als seus pares:

—Papes, per favor, ens podem quedar amb el gatet?

—Sí, però el cuidareu vosaltres, Rosa i Roger.

—D'acord, papes! Però l'hem de portar al veterinari.

El veterinari els va dir que l'ull se li anava cap enrere i el tenien que operar per a poder-lo curar.

—Aquesta operació val molts diners? Nosaltres no en tenim gaires d'estalviats! Van dir el Roger i la Rosa tots preocupats.

El veterinari els va dir que abans d'operar-lo, havien de posar-li unes gotetes, durant 5 dies i el dia 27 de febrer, l'operarien.

Com ho farem, Rosa, en 5 dies no podem aconseguir els diners que ens ha demanat el veterinari?

A partir d'aquí van començar un pla per a poder obtenir els diners... cada dia la Rosa, feia magdalenes i, primer les anava a vendre als veïns, explicant-los per a què necessitaven els diners. En Roger va decidir que per les tardes ensenyaria als seus veïnets a jugar a futbol, així es podria treure uns dinerets.

La seva intenció era fer-ho sols fins que tinguessin la quantitat que els havia demanat el veterinari, però quina va ser la sorpresa que cada dia havia més veïns interessats en les magdalenes de la Rosa i cada vegada més nens volien jugar a futbol.

Això se'ns n'ha anat de les mans, van pensar els dos germans!

Va arribar el dia de l'operació i, per a sorpresa, tenien 7 vegades més del que els havia demanat el veterinari... Què farien amb els diners que els sobraven?

No podien deixar de fer magdalenes ni de ensenyar a jugar a futbol, els veïns i els nens cada cop els ho demanaven més...

Van decidir que continuarien recollint diners i que parlarien amb el veterinari, i si cap animal necessitava tractament i no tenien els seus amos diners, ells ho pagarien i apadrinarien els animalets...

Quan va arribar el Nadal van voler fer una festa amb tots els animalets apadrinats i, quina il·lusió, van venir més d'una trentena d'animallets: gossos, gats, tortugues... ah i per suposat, el gat Esmerriat, que al fi i al cap és qui va començar tota aquesta aventura.

Un mar dintre d'un got d'aigua

**Categoria B (Cicle Mitjà de Primària). 3r premi. Abril Fontanet Moreno.
4t de Primària. Institut Escola 3 d'Abril (Móra la Nova).**

Hi havia una vegada una nena que es deia Clara i que era molt riallera, sempre li agradava anar a jugar al parc.

Però, un dia, la Clara va agafar el covid-19, no podia sortir de casa i no sabia què fer per no avorir-se. Així que, una nit, se li va ocórrer un experiment: va agafar un got del calaix de la cuina, el va omplir amb aigua i sal, i el va deixar damunt d'una taula que donava a una finestra, a veure què passa.

Però quan se'n va anar a dormir i la lluna va brillar sobre el got, per art de màgia dos animallets aquàtics van aparèixer dintre l'aigua.

Quan la Clara es va despertar es va posar molt contenta, perquè el seu experiment va funcionar. Un peixet roig brillant com el sol i una simpàtica tortugueta nedaven al got. La Clara va decidir anomenar al peix Dorado i a la tortuga, Tortu.

En molt poc temps es van fer els millors amics. La Clara s'ho va passar molt bé jugant amb la Tortu i observant com nedava el Dorado al got fins que abans que se n'adoni, ja podia sortir de casa a jugar. Poc a poc, la nena es va oblidar d'en Dorado i la Tortu. Fins que una nit... la Tortu i el Dorado es van fer tan grans... que la Clara va veure que ja no cabien al got. Els va posar en un got més gran, en un altre de més gran... i així, successivament, fins que, ja no quedaven ni gots, ni pots, ni aquaris, ni tan sols a la diminuta banyera hi cabien!

Finalment, la Clara va decidir que la Tortu i el Dorado ja eren massa grans i que el seu lloc era el mar. Per tant, aquella mateixa tarda van anar els tres a la platja i es van acomiadar, però segurament que no per sempre...

M'ajudes a veure?

**Categoria C (Cicle Superior de Primària). 1r premi. Eric Martínez Benito.
5è de Primària. Institut Escola Agustí Barberà (Amposta).**

Un dia d'octubre, a la classe de 5è A, van arribar dos xiquets amb problemes greus de visió. Els seus noms eren Marc i Adrià. En Marc podia veure ombres, així i tot, necessitava ajuda, però l'Adrià no veia absolutament res. La mestra va explicar que aquests companys necessitarien la nostra ajuda i hauríem de convertir-nos en els seus guies.

Aquell dia, la mestra ens va proposar una activitat. Vam baixar tots al pati i, per parelles, un es va posar una bena als ulls i l'altre feia de guia. D'aquesta manera vam veure el difícil que és moure's quan tot està fosc. Aquesta activitat ens va ajudar a reflexionar i empatitzar amb els nous companys. Ara bé, no tots ens ho vam prendre tan seriosament i alguns companys els va fer riure i s'ho van prendre més com un joc. Però el que més ens va sorprendre aquell dia van ser les històries de cadascun d'ells. Van explicar-nos que eren dos germans bessons i van néixer amb aquesta problemàtica. Ara bé, el més bonic va ser quan ens van explicar la manera com s'ajudaven l'un a l'altre per a poder superar les seves dificultats diàries.

Quan van acabar de fer les presentacions, Justine va riure-se'n de les històries de Marc i Adrià. La mestra va fer una proposta per a ell perquè reflexionés sobre el seu comportament: Justine hauria de fer-los de guia durant tota la setmana perquè entengués millor com és el seu dia a dia.

En arribar a l'escola a les 9 del matí, Justine hauria d'acompanyar-los a pujar les

escales molt a poc a poc i no de tres en tres com normalment ell ho hagués fet. Durant l'hora de l'esbarjo, Justine es moria de ganes de poder jugar a futbol amb els seus companys, però no podia perquè Marc i Adrià no veien la pilota quan ell els guiava. Llavors, el mestre d'educació física va donar-los una pilota amb cascavell perquè poguessin escoltar-la i jugar a futbol amb ells. A partir d'aquesta iniciativa, tota la classe es va animar a jugar més amb ells i buscar noves maneres per estar tots junts, com ara el joc de Marco Polo, on tots es tapaven els ulls i podien arribar a empatitzar amb els seus companys.

Una vegada passat el temps de reflexió, Justine es va adonar que estimava molt a Adrià i Marc. Al passar tant de temps amb ells, va empatitzar amb els nous companys i gràcies a aquesta situació sempre jugaven i anaven amb ells.

S'apropava final de curs i, com cada any, l'escola organitzava una bicicletada, on tot l'alumnat de cicle mitjà i superior participava amb la seva bicicleta. El seu amic Justine estava preocupat perquè els seus amics no podien participar a la bicicletada. Però va tenir una idea, el seu avi havia treballat durant molts anys a un taller arreglant bicicletes i li va preguntar com podria ajudar-los. El seu avi li va donar la resposta: es podia fer un tàndem, que és una bicicleta de dos rodes amb dos seients. D'aquesta manera ells poden participar amb un company guia al davant.

Ell els ho va comentar als companys i van decidir crear dues bicis amb ajuda del seu avi. Els caps de setmana van acudir al taller per a construir-les tots junts i d'aquesta manera es van unir més que mai i Marc i Adrià van tenir els millors companys que es poden conèixer.

Una detectiu aficionada

**Categoria C (Cicle Superior de Primària). 2n premi. Núria Piñana Ventura.
6è de Primària. Institut Escola El Temple (Tortosa).**

La Júlia, tenia 16 anys, i per la curta edat que mostrava el seu DNI era molt llesta. La seva mare era una reconeguda forense i el seu pare era un policia nacional amb diverses condecoracions. Vivia conjuntament amb els seus pares en un petit poble de la Comunitat de Madrid i estudiava en un institut que era relativament a prop de casa seva.

Un dia com qualsevol altre de gener, la Júlia es va despertar per anar a l'institut, però, de sobte va rebre una trucada de l'Emili, el seu millor amic. Es va estranyar perquè era molt prompte. Quan la Júlia va contestar el telèfon es va quedar bocabadada, ja que el seu millor amic li va explicar que no hi hauria classe perquè havien trobat una alumna morta als vestidors de l'institut.

Per això la Júlia i l'Emili van quedar per anar a esmorzar i parlar sobre els successos nous passats. Van anar a una xurreria molt famosa del seu poble, on van canviar impressions.

Més tard, quan va arribar a casa, la Júlia va decidir parlar-ho amb els seus pares per a veure si li donaven una mica d'informació, perquè el seu pare era qui portava el cas, i la seva mare seria qui faria l'autòpsia a l'Aurora, la víctima que van trobar morta al recinte escolar. Però es va trobar amb la malifeta que els seus pares es van negar rotundament a involucrar-la en aquesta investigació, perquè ella era massa llesta i poc a poc aniria estirant del fil i haurien d'acabar confessant tots els detalls del sumari de la investigació.

Els dies anaven passant i els seus pares continuaven ignorant els fets, com si mai hagués succeït res de res. Però... un dia de març, els seus pares van marxar a treballar

força prompte i la Júlia es va quedar sola a casa. Va entrar al despatx on hi havia una carpeta a sobre de la taula que posava el nom del seu pare, Miquel. Ràpidament, al veure-la, la va obrir. Vaja, quina sorpresa es va emportar! A dins estava l'informe oficial de l'assassinat de l'Aurora. A correu, força emocionada, va decidir llegir-lo. Més que res perquè els seus pares no li havien volgut explicar res de l'assumpte.

La Júlia va començar a llegir sense aixecar la vista dels papers en cap moment. A l'acabar va veure un sobre petit dintre de la carpeta. Sense pensar-s'ho dues vegades el va obrir en compte. En primer instant es va penedir d'haver-ho fet, ja que hi havia una foto de l'Aurora ja morta, al terra plena de sang. La Júlia, que també era molt curiosa i tafanera, de seguida es va fixar en un petit detall, que segurament per a la unitat d'homicidis de la policia hagués estat de poca importància ja que segurament el desconeixien. Al darrere de la foto observava onze bats de beisbol, però recordava a ciència certa que n'hi haurien d'haver dotze. El motiu era ben lògic, a la seva classe eren vint-i-quatre, el que significava que només en necessitaven dotze.

Vaja quin dilema se li presentava en aquells moments. Si decidia dir-ho als seus pares que havia llegit tot l'informe classificat conjuntament amb la fotografia cauria una bona bronca amb motius. Però ja era una xica prou madura per acceptar les seves errades, així que va decidir amb fermesa explicar fil per randa el que havia observat a la fotografia.

Al fer-ho, de sobte la parella es va mirar dissimuladament entre ells. Tot seguit van fixar la mirada en ella. Van reafirmar amb el cap que era cert el que els exposava, llavors seria més eficaç explicar-li tot el que havien anat investigant des del fatídic succés fins aquell dia. Aquella nit se'n va anar a dormir tota orgullosa.

Tota la nit va estar rumiant sobre el cas i la investigació. Al matí quan es va aixecar ja tenia una teoria prou consistent sobre el que hauria pogut succeir aquell dia. El seu pare ja n'havia informat a tota la seva unitat d'homicidis sobre aquesta dada tan significativa.

Hores després la teoria de la Júlia i les sospites de la policia encaixaven perfectament. El professor d'educació física, Jonathan, era l'única persona que estava a l'hora estimada de l'homicidi al lloc dels fets.

Aquella mateixa tarda el van detindre i ell, davant un interrogatori intens i força raonat amb proves, ho va negar rotundament. En cap moment havien tingut en compte que realment en aquell precís moment estava donant classe al grup de majors de divuit anys.

L'endemà, quan la Júlia es va assabentar de la declaració del professor, va telefonar al seu pare i li va confirmar que a l'hora precisa de l'homicidi no hi havia cap classe. A les 21.00 hores, hora estimada de la mort per part de la seva mare, totes les aules estaven buides. La darrera s'havia acabat a les 20.00 hores i, efectivament, era la d'adults.

Efectivament, la policia va anar encaixant totes les peces del puzzle i corroboraven les paraules de la xiqueta. Finalment, van detindre al professor i anys després un jutge el va declarar culpable de tots els fets.

La bola màgica

**Categoria C (Cicle Superior de Primària). 3r premi. Georgina Subirats
Agramunt. 6è de Primària. Institut Escola Daniel Manzanera (Jesús).**

Hola, jo soc Estaqui Rajado Gasull i pensareu... quin nom tan graciós. Doncs, no! M'agrada que em diguin ERG a seques, ni Estaqui, ni Rajado, ERG! (tot i que els meus pares em diuen Estaqui, ja que van ser ells qui em van posar aquest nom tan ridícul). Aquesta é la història del Nadal que va canviar la meua vida.

Jo era un nen molt mal educat, ja que contestava malament a tothom i era molt poc respectuós. Quan faltava només una setmana per a les vacances de Nadal, la meua mare i jo vam anar a les paradetes de Nadal del carrer de la Ràpita. Jo estava enfadat perquè volia que em compressin un avet només per a mi i vaig començar a discutir amb la mare. De cop, una dona d'una paradeta ens va aturar i ens va dir que ens regalava una bola màgica que ens donaria pau, però si jo continuava en aquesta actitud tindria conseqüències. La vam acceptar per la mare, perquè jo això no m'ho creia. Quines estupideses!, vaig pensar. A més, la bola era de l'any de la picor.

Dos dies després vam començar a muntar l'arbre, però quan anava a ficar l'estrella dalt de tot, vaig caure de la cadira i em vaig fer un esquinc al peu. Vaig haver d'anar a l'hospital i esperar-me 7 hores perquè m'atenguessin. Ja m'havia jugat el Nadal i ara no podria anar en trineu amb els meus amics.

Les coses van anar de mal en pitjor metre jo seguia tenint la mateixa actitud de sempre. Quan estava fent la carta per al Pare Noel em va petar el boli i em vaig tacar tota la cara i quan vaig anar a netejar-me se'm va mullar el mòbil.

Una tarda abans de Nadal se'm va ocórrer fer galetes picants per fer una broma als meus familiars. Quan vaig anar a berenar em vaig equivocar de galetes *casualment* i me'n vaig menjar una de les picants, i em va coure la boca tota la nit. Aquells dies em van passar un seguit de desastres. Casualitat?

En aquell moment vaig comprendre que el que la dona de la parada ens va dir era veritat i que havia de millorar la meua actitud. El dia de Nadal vaig decidir agafar el bou per les banyes i disculpar-me amb tota la gent a qui havia tractat malament i ja no vaig fer-ho més.

El pare Noel em va portar un mòbil nou, just el que volia de feia temps, ja que el vell se m'havia banyat. Al final, tot va sortir bé. Però em va quedar un dubte: com va desaparèixer la bola de l'arbre de Nadal? Quan vam anar a desmuntar-lo, la bola misteriosa ja no estava i no la vam trobar mai més.

Un regal inesperat

**Categoria D (Primer Cicle de Secundària). 1r premi. Andreea Carabat.
2n d'ESO. IES Julio Antonio (Móra d'Ebre).**

Víctor, un noi de divuit anys, havia deixat de creure en el Nadal. Així que va agafar la caixa plena d'ornaments nadalencs que havia passat de generació en generació a la seva família i se'n va desfer; de la mateixa manera, va rebutjar totes les invitacions a festes i sopars nadalencs perquè, per primer cop en divuit anys, havia perdut el seu esperit nadalenc.

De tal manera, la nit de Nadal es va quedar tancat al seu petit apartament, va tancar totes les finestres i portes amb l'única clau que tenia perquè ningú el molestés i, després de servir-se un got de llet i un plat amb galetes d'espurnes de xocolata, va treballar tota la nit fins a quedar-se profundament adormit sobre els seus papers, sense ni tan sols tocar el menjar.

Al dia següent, es va estranyar molt en obrir els ulls i notar, immediatament, que el got de llet i el plat de galetes eren buits. Després, quan va sentir un deliciós i fresc aroma al nas, va alçar la vista. Se li va posar la pell de gallina quan va descobrir que, al mig del seu petit apartament, hi havia un gran arbre decorat amb tots els ornaments nadalencs que havia rebutjat i, a sota, hi havia un gran regal empaquetat amb un paper vermell brillant i un llaç blanc com la neu.

Fascinat, va prendre el regal entre les mans i, amb un somriure, va llegir la petita targeta que estava dedicada a: "El meu idiota preferit" (amb el seu nom entre parèntesis) i signada per Santa.

Etapas de la vida...

**Categoria D (Primer Cicle de Secundària). 2n premi. Iris Ferrer Monteverde.
2n d'ESO. Institut Escola Daniel Mangrané. (Jesús).**

Vuit de desembre del 2021, el Joan compleix noranta-nou anys de molta història. Era un dia esplèndid, en companyia de nets i fills, els quals s'estaven menjant un pastís de nata i xocolata. L'avi estava tan cansat que es va anar a gitar. Com cada nit, va mirar el quadre de la seva dona i li va donar les gràcies per la família que havien format tots dos junts. Tot seguit, es va tapar amb una manta ben gruixuda i va tancar el llum. Quan els ulls es van tancar, va recordar tota una vida plena d'alts i baixos amb ella.

En la primera etapa de la seva vida, els records eren confusos. A l'any, va començar a fer l'intent de pronunciar la primera paraula, que, per cert, fou la de "mama".

Seguit dels primers passos i les corresponents caigudes, quan va complir els tres anys els seus pares el van apuntar a l'escola, on tot era diversió i aprenentatge. Allí va experimentar els primers deures els quals consistien en pintar i dibuixar. Seguit de l'escriptura i la lectura. Així fins als catorze anys.

Llavors, va començar la segona etapa, plena de dolor i destrucció. Els dies d'aprendre i de jugar amb els amics s'havien acabat. Era l'any 1936, temps de guerra en què el Joan no entenia els motius de la mateixa. Era un període de molta tristesa i de pèrdues d'éssers estimats, entre els quals els pares d'en Joan. Al mateix temps, es va refugiar a la muntanya, on vivia la seva tia. Aquesta el va cuidar amb molta estima i delicadesa. Allí van passar tres anys, fins al 1939.

La tercera etapa fou complicada. El Joan va complir vint-i-dos anys, quan li van entrar les ganes de conèixer a una noia, la Maria. Tots dos, al principi, quedaven en grups d'amics, però es van adonar que els sentiments eren mutus. Llavors van començar les primeres cites a soles, així fins al matrimoni. Van aconseguir iniciar una existència junts. Van començar a treballar de dia i també de nit. Amb el salari, es van construir el seu primer domicili. Més tard, van tenir els seus fills: el Pau, la Júlia i l'Enric. L'objectiu principal del pare era treballar perquè els fills poguessin tenir una vida més còmoda. Així va ser, amb constància i dedicació, la Maria va aconseguir un treball de subdirectora d'un banc i el Joan, de director d'una multinacional. Amb el que cobraven van poder gaudir d'unes estones d'esbarjo en museus, platges, llocs històrics...

I per fi, la quarta etapa, la jubilació i un descans merescut. Era l'any 1992, quan la Maria va deixar la seva presència entre nosaltres. En aquell moment estaven junts, agafats de les mans arrugades. Quan la Maria va girar el seu rostre cap a en Joan, dedicant-li un somriure, dient-li gràcies per tot i que l'esperaria on fos. L'avi, trist, sabia que tots dos junts havien estat feliços.

Des de llavors, fills i nets el visitaven per alegrar-li el dia. Els quals gratificaven moltíssim els moments compartits. Per cert, la Júlia era un calc de la seva àvia. Nas, boca, el parlar i gestos corporals. Era com si revisqués la vida de la Maria.

Per fi, vuit de desembre del 2021. En Joan es va tancar amb una manta gruixuda i va tancar el llum. Va recordar tota una vida plena d'alts i baixos. Quan al final dels records, l'objectiu era encaminar-se a la recerca de Maria, la qual l'esperava a l'altra banda del camí. Sí, allí estava amb el seu saber estar i amb un somriure radiant. Quan per fi estaven junts es van agafar de les mans arrugades i van seguir el camí.

T0696BC

Categoria D (Primer Cicle de Secundària). 3r premi. Núria Fibla Salvadó. 1r d'ESO. Institut Terra Alta (Gandesa).

Tanco els ulls i tot és fosc, menys allà, al final de tot, molt lluny on puc percebre una tènue llum. Tot i que la veig una mica desdibuixada i tapada pel temps que ha passat, puc recordar aquell dia de pluja que ens vam quedar atrapats al fang i no podíem sortir de tant que plovia.

Em ve al cap aquella olor que acostumava a fer sempre, aquell toc suau de vainilla barrejat amb una intensa olor dolça tan profunda que transmetia tranquil·litat.

Noto la música que el meu pare sempre posava a tot volum, i la meua mare que la cantava amb tant sentiment que feia que tot se m'oblidés i només importés aquell moment.

Em venen a la ment les mirades de complicitat que compartien els meus germans després de fer alguna broma i els riures de tots.

Havien passat anys, però ho recordava tot com si fos ahir. Tot m'anava passant pel meu cap i, a poc a poc, m'anava envaint un gran sentiment de nostàlgia. Els records tenen aquesta força, et permeten viatjar sense haver de moure't ni una mica.

Obro els ulls i els torno a tancar.

El recordo amb tot detall, va ser el primer cotxe de la meua família. Per a mi era molt gran, o potser jo era molt petita. Era de color blau fosc, cosa que feia que cada gota de pluja hi deixés testimoni. Era de cinc places, per tant, sempre l'omplíem. Els tres

germans sèiem a les nostres cadiretes de seguretat ordenats, de més petit a més gran, de dreta a esquerra.

El maleter era gran, però sempre acabava ple fins a dalt. Com que era, soc i seré la més petita, em tocava seure a la dreta, i just davant hi havia la butxaca del seient del copilot i això significava que podia posar-hi el meu peluix preferit i podia mantenir-hi converses cara a cara, i encara tenia les mans lliures per poder tenir un llibre en una mà i en l'altra una galeta de xocolata. Encara veig la mirada de la meva mare pel retrovisor de dins del cotxe, que ens observava dissimuladament per veure que no en dúiem alguna de cap, i amb el somriure de bona nena jo li responia sense dir cap paraula.

Obro els ulls i els torno a tancar.

Em va acompanyar des dels primers instants de la meva vida, quan els meus pares i els meus germans em van portar per primera vegada amb ell des de l'hospital fins a casa. Els viatges que fèiem tota la família junts, les acampades, les escapades a la platja, les anades i vingudes a l'escola bressol i, més tard, l'escola de grans... Quan recorriem carreteres inacabables, però ho fèiem junts.

Aquell cotxe va ser, i sempre ho serà, la imatge de la meva família. La de la meva mare que sempre era allí per dir-te aquella frase que em mantenia dempeus; la del meu pare, sempre amb una mà lliure, per si perdiem l'equilibri i evitar que caiguéssim; la dels meus germans que confiaven en mi més del que jo ho havia fet mai, i la meva, que era, soc, seré la petita de la casa, fent soroll i cantant en els moments més avorrits dels llargs viatges.

Obro els ulls i els torno a tancar.

Els anys han anat passant, d'aquell cotxe, que temps enrere havia sigut el primer cotxe de la família, ara ja només en queda un petita part penjada a la paret de la meva habitació. Sort que no el vam deixar marxar del tot i vam decidir quedar-nos la matrícula com a símbol d'un cotxe, d'un simple però important cotxe que em va

acompanyar en tants moments; que em va ensenyar que les coses no duren per sempre, però que el més important és saber-ne guardar el record.

De la mateixa manera que mai oblides el teu primer amor, mai oblides totes les altres primeres vegades i, menys, el teu primer cotxe.

Cartes d'estiu, records d'amor

**Categoria E (Segon Cicle de Secundària). 1r premi. Irene Fornós Panisello.
4t d'ESO. Institut de Tecnificació (Amposta).**

L'altre dia ordenant el traster de la casa dels avis, a Palamós, vaig trobar una relíquia que la meua memòria ja havia suprimit gairebé del tot: la capsa dels records d'estiu. Una capsa marró amb imatges d'ossos de peluix amb llaços i corbates. Allí dins vaig començar a guardar pedres de colors, petxines, closques, coralls secs... Tot el que aconseguia per aquelles caletes quan anava amb el meu avi mentre ell recollia uns quants crancs i eriçons per dinar. A mesura que anava creixent, els meus avis ja m'anaven donant coses més valuoses, ja que jo era el seu net preferit i els agradava veure'm aquella cara d'il·lusió i al final la capsa només era plena de joies i elements marins. Recordo que els meus avis tenien uns veïns que no hi anaven gens i llogaven la casa a jubilats alemanys, que sols venien a pescar i a emborratxar-se de cervesa. S'estaven al sol cada dia i, com que s'oblidaven de la crema solar, acabaven tots rojos amb la marca de les ulleres de sol.

Però va arribar un dia en què va canviar el meu estiu i el meu estat d'ànim. Va ser aquell estiu de quan tenia setze anys. Devia ser el 1986, calculant-ho així ràpidament. A mitjans de juny va arribar a aquella casa una família que venia d'Andalusia. La seva forma de parlar era ràpida i amb molta gresca, a mi em sorprenia molt. Aquella família era adinerada i es notava amb les penyores que duïen per fer una cosa tan simple com anar a la platja, i és que portaven peces molt poc còmodes per a l'arena

enganxosa. Era una roba per a aparèixer en una portada de revista, d'aquelles com *Vogue*.

Eren una família de quatre persones. Eren un pare amb la seva muller, que semblaven novençans en la relació, i els seus dos fills: una noia que devia tenir uns vint-i-un anys i el seu fill que en tenia 17. Es notava que els fills estaven farts de la parella del seu pare, la qual feia la sensació que estava en aquella relació per interès econòmic. Una idea gens descabellada, tenint en compte que la dona només li treia deu anys a la filla. Els llogaters es quedaven un mes a l'habitatge i jo, que era un jovenet ben eixerit, de seguida vaig relacionar-me amb els joves, els fills. El noi, el Jaime, i jo de seguida vam fer-nos col·legues, sempre pensaré que va ser així perquè tampoc no ens quedava altra: allí no hi havia gent jove amb qui poder passar tot un mes, però es notaven els nostres diferents gustos. Ell sempre parlava de noies, la majoria amigues de la seva germana, les idolatrava, idolatrava el seu cos i els seus comportaments amb els nois. La noia, que es deia Lourdes, era molt d'anar a la seva. Ella sempre anava amb una bossa de palla i unes ulleres més grans que la seva pròpia cara a prendre el sol mentre llegia revistes de moda. La Lourdes m'encantava. Recordo que ella admirava que no fos com el seu germà, més tendre i sensible, i això a mi em feia il·lusions, però en el fons sabia que ella ja tenia els seus amors d'estiu pendents per Sevilla, d'on venien. Al final les setmanes anaven passant i Jaime estava cada cop més integrat amb els meus coneixements i més tranquil, els seus pensaments ja no eren tot "sexe, drogues i rock-and-roll". Tot i això encara tenia ganes de sortir a alguna festa que celebraven els joves de la quinta de la Lourdes al port. Un dia vam dir-li a ella si hi podíem anar i la seva primera resposta va ser que no. Era clar. ¿On havia d'anar ella amb dos noiets que es creien que es menjarien el món en una nit? Després, en veure que jo era més bon jan va accedir, però ens va advertir que no li capgiréssim els plans.

Aquella nit em vaig posar una camisa i unes sabates menorquines blanques, el pèl així despentinat i un toc de perfum que vaig trobar al lavabo dels avis, el qual era del meu pare i que només en quedava un culet. Anava molt ben vestit per a l'ocasió i ells dos

m'ho van dir. Jo no sabia ben bé a quin lloc acudiria ni què faria allí, res de res. Vam arribar a la festa i estava plena de gent bevent, ballant, ambient de festa. El Jaime i jo vam decidir endinsar-nos i fer el mateix que aquells joves, sent aliens a aquelles sensacions. No sabíem el que fèiem i passaven les hores i allà estàvem els dos a la nostra rient-nos de tot. De sobte, jo vaig sentir com algú em bufava el clatell de manera poc amistosa; més bé eren intencions sexuals. Em vaig girar pausadament i la meva sorpresa va ser que era el Jaime. El vaig agafar de la mà i el vaig besar de manera suau i lentament. En aquell mateix moment vaig despertar d'aquell somni i vaig obrir els ulls després del petó, sorprès, pensant que ell estaria molest o enfadat. La seva reacció va ser tota la contrària, em va agafar suaument del mentó i va besar-me, ell a mi. Amb aquella tímida il·lusió vam decidir acabar anant a la platja i un cop allà vam fer-nos escalfor l'un a l'altre, de tant en tant ens deixàvem caure algun petó, alguna carícia.

Des de llavors sempre vam tenir algun tipus de relació d'amagades, però amb tota l'emoció se'ns va oblidar que sols li quedaven sis dies d'estada. Quan va arribar l'últim dia vam decidir deixar estar la nostra relació amorosa, tanmateix vam acordar enviar-nos cartes per mantenir contacte.

Aquelles cartes són les que em trobo avui dia en aquest bagul i que tot seguit em fan dubtar de la meva sexualitat ja que, cada cop que les llegeixo i recordo tots els moments d'aquell estiu, el cor em batega tan de pressa com el que és que passi un mil·lsegon. Recordo aquells moments que em fan dubtar de la meva sexualitat avui en dia amb cinquanta-un anys i vivint i estimant la meva dona i les meves filles. Això no obstant, si pogués trobar avui en dia en Jaime, no m'ho pensaria dos cops.

Darrere d'un retrat

**Categoria E (Segon Cicle de Secundària). 2n premi. Noèlia Artigues González.
4t d'ESO. Institut Julio Antonio (Móra d'Ebre).**

Dilluns 3 de novembre a les 4.52 de la matinada. La mansió dels Gutierre està tranquil·la, silenciosa, com de costum. L'únic soroll que se sent és el suau murmur de les fulles dels arbres rodolant per terra creant una estora cruixent.

Dong! El gran rellotge de peu del menjador toca les 5. La petita Bel s'aixeca del llit i es calça les sabatilles, obre la porta de la seva habitació amb molt de compte, per no despertar ningú, però, tot i això, retrona pel llarg passadís un estrident grinyol provinent de les frontisses oxidades. Baixa les escales.

Després d'haver agafat la tassa lila de l'armari i haver-se servit una generosa quantitat de llet, va caminant de puntetes fins a la sala d'estar on es queda immòbil davant de la xemeneia captivada per la majestuositat del retrat que reposa sobre la lleixa des de fa tants anys. No sap ni qui és aquell home que sempre aparenta una gran superioritat, però li agrada.

Sembla un dia normal. La mateixa rutina, la mateixa quantitat de llet, la mateixa brisa, fins i tot, la mateixa quantitat de pols a sobre el quadre. Tot i això, hi ha alguna cosa que ha canviat, algun petit detall que no aconsegueix distingir, però que sap que hi és. De sobte, aconsegueix entreveure una lleugera irregularitat a la cantonada inferior esquerra del marc del retrat, una petita imperfecció en la qual mai s'havia fixat.

La Bel intenta separar lleugerament el quadre i quan menys s'ho espera es desprèn un sobre del seu darrere. És un sobre aparentment pesat. L'obre i hi descobreix una llarga

nota encapçalada per un títol fet a mà amb una cal·ligrafia perfecta. “Confessió d’un acte imperdonable”, hi posa, i estava datada del 1964. Els folis estan acompanyats d’una clau de bronze envellida i gastada.

Comença a llegir la carta i diu així:

“Em dic Jordi Masla i fa exactament trenta-set anys vaig cometre un acte del qual me’n peneixo profundament i no puc revertir de cap manera, però que necessito revelar.

Perquè puguis entendre per què vaig cometre aquesta atrocitat us he d’explicar la història des del principi.

Era un dia d’estiu com qualsevol altre, els pares ens havien portat al meu germà i a mi d’acampada al costat d’un llac. El viatge havia estat el millor que havia fet mai. L’única pega que hi va haver va ser un petit oblit que va portar un seguit de fenòmens que acabarien desencadenant una tragèdia irreversible. Un oblit tan insignificant com oblidar-se de posar gasolina al cotxe per al camí de tornada.

Teníem cinc hores i mitja de viatge i quan en portàvem poc més de dues, el cotxe va donar l’avís que en pocs quilòmetres s’acabaria el combustible. El pare va pensar que podríem arribar a la següent gasolinera, la mare no ho tenia tan clar, però sempre acabava fent el que el pare creia millor. Un gran error per part seva.

Com es podia preveure el cotxe es va parar al mig de la carretera. Estàvem en una part molt aïllada de la població i molt lluny de la gasolinera. Vam baixar del cotxe per buscar ajuda, però no va ser fins passats més de quaranta-cinc minuts que vam veure a la llunyania un estable.

Ens hi vam apropar, semblava que hi hagués algú o com a mínim hi havia animals. Per la nostra desgràcia estava desert. L’única ànima que hi havia eren quatre coloms contats voletejant entre punts de palla mig desintegrada.

Mentre el pare i la mare miraven de trobar alguna garrafa de gasolina que s’haguessin oblidat els propietaris o qualsevol cosa que pogués servir per a moure el cotxe, jo vaig

voler investigar aquell lloc. El meu germà volia venir amb mi però, a part que era perillós per la gran quantitat de maquinària inestable que hi havia, no volia que vingués amb mi. En aquell moment jo tenia quinze anys, estava en plena adolescència i no tenia ganes d'aguantar un nen de només sis anys que només faria que destorbar.

L'estable era més gran del que aparentava des de fora i vaig haver de caminar un bon tros fins a descobrir una petita portella de fusta pintada de roig. Em va cridar l'atenció i com era d'esperar em vaig capficar a obrir-la. Una decisió que he lamentat la resta de la meua vida.

El primer que hi vaig veure van ser un munt de llençols ronyosos i plens de pols que cobrien grans piles. En vaig destapar uns quants i només hi vaig trobar maquinària vella i algunes eines de camp, però en desvelar el que amagava un d'ells em vaig quedar petrificat. Un sac ple de monedes i riqueses, havia trobat un tresor. En vaig voler agafar un grapat per a poder ensenyar als meus amics la meua gran troballa però, com a avariciós que era, en vaig voler una mica més, i després una mica més fins que vaig acabar agafant el sac sencer.

No me'n recordo bé de com vaig aconseguir amagar-lo fins a arribar al cotxe, però ho vaig fer.

Per fi els pares havien trobat un dipòsit ple combustible que podíem utilitzar. Ens van dir al meu germà i a mi que ens esperéssim allí, que ells portarien el cotxe.

Al cap de ben bé una hora vam poder reprendre el camí cap a casa amb l'única diferència que aquest cop portàvem al maletè un sac ple d'objectes per un valor de milers d'euros.

En arribar vaig treure'l ràpid i me'l vaig emportar cap a l'habitació on hauria de pensar en un bon amagatall per amagar el meu robatori. Vaig decidir amagar-lo en una sala secreta que havia descobert feia uns mesos i que només jo coneixia.

Van passar tres mesos i tot anava bé, ningú sospitava res fins que, un dia, el meu germà va trobar l'amagatall, no sé ben bé com, però l'havia desvelat.

El vaig descobrir i ens vam començar a barallar. Vam acabar fent cap al jardí, just al costat de la barana, just al costat de la barana que donava a un precipici, amb la mala sort que en una de les empentes vaig tirar al meu germà més enllà de la protecció de la barana.

Aquell dia, el vint-i-quatre d'abril de 1927, vaig matar el meu germà.

Als meus pares els vaig dir que estàvem jugant i havia caigut.

Després de l'incident vaig voler protegir bé l'amagatall i vaig crear una porta ben segellada.

Ara, després de tants anys, he reunit el suficient valor per a poder confessar.

No sé qui llegirà aquesta carta ni quan, però vull que sigui un membre de la família.

Al meu testament només he deixat dos requisits obligatoris per a poder heretar la fortuna de la família, inclosa la mansió. Un és que el quadre del meu retrat sempre estigui damunt la xemeneia, per a esperar que algú trobi la carta i, el segon, que el llibre sense títol de coberta verd fosc que hi ha a l'estudi no es toqui mai.

Si estàs llegint aquesta carta, ves a buscar aquest llibre, empeny-lo amb força. Veuràs que deixarà descoberta una ranura a la part superior del prestatge, fes servir la clau. Després estira l'estanteria amb força i trobaràs el tresor que un dia vaig robar. Fes-ne un bon ús perquè aquestes riqueses que han ocasionat tan mal a la família serveixin per a alguna cosa bona.”

Així acaba la carta, la que la Bel s'ha trobat després d'estar tants anys esperant al seu amagatall.

Resulta que el que diu la carta és cert i la Bel ha pogut trobar el tresor. Ara ha de pensar bé què en farà d'ell.

Tancant cercles

**Categoria F (Batxillerat). 1r premi. Carola Papaseit Vidal.
1r de Batxillerat. Institut Julio Antonio (Móra d'Ebre).**

Aquell fred matí de tardor s'havia tornat màgicament gris sense que jo me n'adonés. Caminava rumb a una destinació en concret. Llegia ràpidament els cartells, ja una mica oxidats per les pluges de tardor, que indicaven el camí cap a l'estació de tren, mentre que els meus peus, calçats amb unes elegants esportives negres, avançaven a pas enèrgic pels transitats carrers de la ciutat. L'única prova que confirmava que marxava uns dies de vacances era el grinyolar de la vella maleta.

Feia una bona estona que viatjàvem amb tren, no ensumava la característica flaire de carbó cremat i tampoc era capaç d'escollar l'estrident soroll que feia el tren mentre avançava per la via. Les meves orelles estaven envaïdes per un silenci total i el meu nas sentia la vella olor de terra humida. Estranyat. Il·lusionat. Emocionat. Contemplava el conegut paisatge de tardor. Aquells arbres, aquelles cases, aquelles flors... no eren unes qualsevol. Els meus vells ulls blaus havien contemplat aquell bonic paisatge amb i sense ulleres, el meu nas havia olorat aquella flaire amb i sense olor a carbó cremat, les meves orelles havien sentit aquells ocells amb i sense soroll de les vies del tren i ara, la meua vista ja havia admirat aquell preciós paisatge amb i sense llàgrimes d'emoció als ulls.

Mentre mirava per la petita finestreta del tren, anava trobant records escampats, sentiments, emocions... I a poc a poc, anava agrupant les memòries, intentant, com un nen petit, crear una mena de trencaclosques que em duia un altre cop cap a la infància.

Recordava amb entusiasme antigues vivències. En aquell moment no era més que una criatura petita, creia amb els contes de fades, amb les bruixes i també amb els superherois, imaginava com de famós seria quan m'hagués convertit en Superman i hagués destruït a tots els malvats. Ara recordo, amb un somriure irònic, els pensaments d'un infant il·lusionat. No em deixen de venir al cap històries ja passades i les recordo amb les llàgrimes als ulls... Les meves parpelles es mouen àgilment fins que es tanquen i em submergeixo en un son profund.

Obro els ulls sobresaltat per l'enrenou que ha causat el fort soroll, que indica que hem arribat al final de la nostra destinació, dedueixo que he estat dormint una bona estona. Deixo avançar la gent, que es mou amb pressa entre les butaques. Els meus companys de viatge abandonen els seus seients i em noto alleugerit de sentir que tres cares desconegudes deixen de mirar-me. Dintre el meu cos, els nervis desperten sentiments que mai abans havia experimentat. La forta sensació de papallones a la panxa fan que alliberi un sospir a l'aire i les meves cames es mouen enèrgicament com si tingués fred. Finalment, m'incorporo, agafo la meua maleta, que ha anat durant tot el viatge a sobre del meu cap i avanço amb prudència cap a fora del vagó. Baixo amb compte les tres escales i les meves esportives trepitgen el terra del meu vell poble. Em quedo glaçat i em mantinc immòbil durant uns segons. Els sentiments, emocions i sensacions que sento al meu interior són completament inexplicables, em recorren el cos des de la punta del dit petit fins l'últim cabell canós del meu cap. Obro i tanco els ulls repetidament mentre contemplo el que em resulta un paisatge conegut. Els nervis s'apoderen ràpidament del meu cos i la sensació de papallones a la panxa es converteix en un exèrcit de petites formigues que es mouen àgilment. Em trobo dins d'una immensa fantasia, resto dret al costat del tren aguantant la vella maleta. Noto la fina brisa que em frega la galta, les fulles dels arbres es mouen en la direcció que bufa el vent i jo segueixo embadalit admirant aquell bell paisatge de tardor.

Fa una estona que avanço solitari per l'estació de tren, la gent ha anat marxant a poc a poc i les meves orelles tornen a estar envaïdes per un silenci total. La meua maleta va

fent aquell soroll estrident mentre avanço a pas lleuger. Un núvol de pensaments es va formant a poc a poc al meu cap mentre intento trobar resposta a tots aquells interrogants que ja fa una bona estona que ocupen la meva ment.

Recordo amb total perfecció la meva casa, la meva petita i magnífica casa. Recordo el meu carrer, el parc on em vaig criar durant la meva llarga infància... Recordo els meus vells amics i amigues... Recordo el riu Ebre, em ve al cap la seva flaire, els seus peixos i les seves aus... Una vegada més tanco els ulls i em deixo emportar pels vells records.

Assegut encara al banc de l'estació, sento el soroll que fan els trens quan arriben i quan marxen. Alguns del meus dubtes ja s'han resolt, però d'altres segueixen estant actius als meus pensaments... Com serà ara el meu vell poble? Aquest és el que més m'inquieta i el que fa que resti assegut en aquell banc durant aquella preciosa tarda de tardor.

El sol s'amaga sota les altes muntanyes i el cel és d'un roig carmesí. Avanço trepitjant fulles seques que formen una immensa catifa de diversos colors. Finalment, m'he decidit a anar a donar una volta pel poble, però de moment camino deixant enrere l'estació, mentre el meu cap es torna a omplir de preguntes fins al moment, sense resposta. Tanco els ulls i ara sí, ben decidit m'endinsó en el meu vell poble, decidit a viure uns dies meravellosos.

Una altra vegada em trobo assegut a la còmoda butaca del tren amb la meva vella maleta a sobre el cap i amb les orelles envaïdes en un silenci total. El meu cervell, ja no està ple d'interrogants sense resposta. Sembla que faci mesos que em trobava mirant per la finestreta i tan sols fa tres dies que vaig arribar. Tres dies llargs, intensos, plens d'emocions i bons moments. El meu vell poble, el meu vell riu, la meva vella casa... no estan iguals que als meus records, han canviat, jo també he canviat. No soc el mateix.

Sento com el tren xiula, tot indicant que ja hem arribat. Un altre cop a casa. Deixo anar un sospir que es queda suspès a l'aire i noto com dues llàgrimes recorren les

meves galtes deixant-les humides, al mateix temps que se'm dibuixa un somriure a la cara. I és que gairebé sense adonar-me'n he escrit les pàgines del meu llibre. En elles es recullen tant les tristors com les alegries, tant els ensurts com les sorpreses... En elles es recull la història de la meua vida. Una història que comença a la vora del riu Ebre, en el meu estimat poble, on un nen innocent es va convertir en un adolescent despreocupat i aquest, en un adult responsable. I és que segurament no hi havia millor manera d'escriure la darrera pàgina del meu llibre, que fent-ho en el lloc on tot va començar, el meu vell i estimat poble, on la brisa de la vora del riu t'acarona la galta i la remor de l'aigua en constant moviment et convida a recordar.

L'homenatge

**Categoria F (Batxillerat). 2n premi. Savanna Sky Hunt Mee.
1r de Batxillerat. Institut Julio Antonio (Móra d'Ebre).**

En aquest relat parlarem de fets de la batalla de l'Ebre, del testimoni de Nicolás López López, jove nascut a Almeria i que va participar en la batalla de l'Ebre.

Un jove Nicolás López passejava per Badalona sense saber el que li venia a sobre, no feia gaire que hi havia arribat, juntament amb la seva família, venien de Serón, a la província d'Almeria.

La Guerra Civil ja estava en marxa, però en Nicolás pensava que amb els seus disset anys es podria deslliurar d'anar-hi. En arribar a casa l'esperaven les males notícies: l'exèrcit republicà l'havia cridat a files. Tot i no tenir l'edat es va veure obligat a marxar. Era la nit del 25 de juliol del 1938 i sense gairebé adonar-se'n ja estava travessant el riu Ebre acompanyat d'una pila de joves bruts, espantats i sense equipació, que no havien sigut entrenats per ser soldats. Estava atemorit, el cap li donava voltes, pensava en la seva família i es preguntava si els tornaria a veure.

Nicolás s'amagava darrere d'un petit marge, al seu costat hi havia un jove anglès, anomenat George. Parlava molt poc l'idioma, tanmateix s'entien molt bé. Semblava un noi espavilat i molt apassionat per la causa comunista. En George li explicava que aquesta batalla era crucial per al futur d'Europa i que un cop acabada la guerra volia escriure un llibre per explicar-ho a les futures generacions. El Nicolás, en canvi, només pensava com s'ho faria per sortir viu d'aquell infern.

La batalla va ser un desastre. La falta de coordinació dels republicans, la superioritat i la major experiència de l'exèrcit franquista, que era un exèrcit regular, no va donar cap possibilitat de victòria. Després de cent cinc dies de patiment insuportable, amb una calor sufocant sense ni tan sols prou aigua i aliments i veient caure els seus companys un darrere de l'altre sota el foc de l'artilleria, les tropes restants de l'exèrcit republicà es van veure obligades a retrocedir. Tot s'havia acabat, la guerra estava perduda. L'única opció era fugir a França, però per arribar-hi hi havia un llarg camí i ja tenien l'hivern a sobre. Van haver de travessar els Pirineus i sobreviure al fred i la gana. El 26 de gener de 1939 creuaven el coll de Belitres per travessar el Pirineu i arribar a França, on creien que estarien salvats de les represàlies dels franquistes i podrien començar una nova vida.

De nou el destí els va donar una bufetada. Només entrar a França van ser capturats i dirigits al camp de concentració de Saint-Cyprien, un lloc inhòspit sense aliments ni aigua ni on protegir-se del fred i la pluja. Un cop més França havia traït els catalans. Han passat ja quinze anys i en Nicolás està assegut esmorçant al Cafè de la Marine, el seu establiment preferit, mentre observa per la finestra la gent passejant. Tot d'una els seus ulls es fixen en una noia que seua en un banc de la plaça des Memoires. No pot creure's el nom que veu a la portada del llibre: *Homage to Catalonia*, de George Orwell.

Nin, nen, minyó. Serà un millor xiquet i al·lot. Tot alhora.

**Categoria F (Batxillerat). 3r premi. Pau Rosselló Prats.
2n de Batxillerat. Institut de Tecnificació (Amposta).**

M'explicava, un altre cop, dues històries. D'aquelles que, de tant que les escoltes, t'enverinen la son i el cap. Estaven a la porta d'un pis, l'home cops, la dona plors i tots dos, simfonia de grinyols i espinguets. La petita i indefensa criatura, filla de l'Anticrist, portava gresca sobre la tendra pell. I de tanta gresca que donava als pares, acabava estripada. Tots dos reclamaven el seu fillet, sense deixar de ballar la sardana, cap a un costat i vinga! Cap a l'altre! Sols van parar la macabra dansa quan, finalment, el pobre nen va trencar-se i l'home i la dona van dir alhora: "Mira què has fet", cosa que provava que, a pesar de barallar-se tot el sant dia, treien sempre la mateixa conclusió.

Poc després, tots dos, en veure la criatura estripada per terra, la recolliren. Frega que frega la sang, recull que recull les parts del nen esteses pel terra. Ja en el moment que tot estigués net, es tancaríen i ofegarien la lluna un altre cop. Vuit mesos i una setmana més per esperar que, aquesta vegada, foren bessonada. Mare un, l'altra el pare, i sortir del pis amb un somriure d'orella a orella. Sense mort.

No recordo l'altra història, l'alcohol se m'esmunyia fins a les celles. Aquell senyor d'escassa cabellera sempre tenia alguna sòrdida i morbosa anècdota d'algú del poble per contar. Els relats de l'Allan Poe no s'arrimaven als talons dels que cantava en rondalletes el vell Poques Dents que prenia cafès en la Tavernola.

Jo, somnolent, ja marxo de l'humit local de parets florides. Crec que les seves llums

blaves i verd neó se'm fan més atractives per l'hivern. La jove prostituta del cantó em saluda amb la mà, no tinc solt aquesta nit per recórrer als seus serveis. Ignoro la seva presència i, ella, en veure'm fugir, espetega un cop al costellut gat que passava per allí. "Marramiau" maula el pobre gat. Les altres siluetes que bamen durant les nits també són com jo, com la prostituta o el vell Poques Dents: fosques i geperudes, portant bosses d'ossos dels nadons que es quedaren sobre la catifa del portal. Atropellats, dia sí, dia també. Ai, què en serà dels pobres nens!?

"Bona nit Carmeta", murmura amb somriure viciós el sereno. "Descarat, li ho diré al batlle i al meu home!", contesta la xica. "Un sereno s'ha perdut, a la font de la salut. I la Carmeta l'ha trobat, amagat dintre el forat." Cantusseja, burlesca, l'anciana que porta una gallina sota un braç i amb l'altre sosté una regadora taronja estiu.

Alguns veïns, curiosos, treuen els caps a la tímida nit travessant les finestres. És l'hora. Mamelles caigudes de les dones sobre la barana i, els ulls sanguinolents de cuixes que tenen els marits, miren la Carmeta. Desaparec del lloc, la vigília de les nits hivernals és poc més que un teatre. L'ambient del carrer Prim se'm fa estrany.

—Pare! Pare! En Jaumet està malalt. —crida entre plors la Tereseta quan em veu arribar. Passo pel menjador, la fresca de la Mariola està beguda, dormint al sofà.

—Jaumet, homenet, què hi farem? —dic mentre m'hi acosto a fer-li un petó al cap, té febre. L'acaronen uns segons, no molts. Odio la meva família.

—Es curarà? —sanglota la meva filleta d'ulls grisos. La ignoro, és cansat ser pare.

El so d'unes botelles de vidre trencant-se s'acosten amb passos lleus. Venen del menjador. Un crit de la mare, maleix qui l'ha parida. Mentrestant, la Tereseta segueix plorant, ara diu que hi ha un monstre sota el seu llit. A tornar-hi.

—Cuca Fera, marxa ja! Ves amb l'arna, marxa ja! —canto amb Tereseta mentre peguem cops a les cassoles, ara està jaganera. Tots dos riem, ella per les moixaines que li fa la nit; és hora de dormir. Jo, per l'alcohol.

"Cal·leu d'una punyetera vegada!" —crida algú del costat. En Jaumet s'obre el cor a plors. Les parets de la casa em semblen més brutes que mai: el tabac ha envaït els

racons on la pols no pot regnar. La Mariola ve a l'habitació fent entropessons.

—Fora de casa! —diu, com si tingués la respiració sostinguda per un ganivet.

—Me'ls enduc, mala mare —contesto jo, sense apujar el to de veu.

Els passos desfilen pel passadís de la planta dos, orelles brutes de cera besen els nostres destrossats murs: la martiritzada estança és envoltada pel murmuri extern.

Culs inquiets, maleïts. Repenso un moment la situació enfront el desgastador silenci.

—Ells són meus. Cada nit m'alço per adormir-los, o cada matí m'aixeco per donar-los un biberó. I tu, què fots? —reitero, impertinent. No marxaria sense ells.

—Jo els vaig portar vuit mesos i una setmana. A tu no et van estripar el cony!

Agafa la Tereseta i ixo del pis. Ella segueix pegant cops a la cassola i cantant, en Jaumet s'ha tornat a dormir. El maremàgnum s'ha dissolt: els jornalers que matinen maleeixen el soroll, les xafarderes de les veïnes s'entristeixen que la festa s'hagi acabat tan prompte. Fan uns petits murmuris, demà hi haurà altres espectacles.

—Sort tenen aquells qui fan bessonades! —exclama la Margarida.

—I tant! Nosaltres portem dotze parts, i cap ni una! —respon la Provi.

L'escalfor de la meva filla és reconfortant. Si més no, les ombres que ixen dels decadents fanals al llarg de les nits d'hivern em miren amb un altre color, no molt llunyà al turquesa de l'olivera. Les orenetes cauen del cel fent un vals, la ginesta renaix del clavegueram i, els altres portals d'on surt llum i mor un nen, tornen a repetir la mateixa història. Em trobo un altre cop a la Tavernola.

—Fillet, fillet, això us passa per no ser bons nens —diu Poques Dents, que encara està allí. Li dono la seva neta. Sembla que torna a contar la història, que es repeteix un altre cop, i un altre, i un altre, fins que m'adormo sobre la barra.

—Digues, Tereseta, en Jaumet és bon xiquet? —li pregunta. Ella respon. Es difuminen.

I quan els nens de la foscor estan estripats sobre la catifa, tots dos pares diuen, després d'haver acceptat que la culpa no és d'ells: “Això us passa per no ser bons fills. La pròxima; nin, nen, minyó. Serà un millor xiquet i al·lot, tot alhora”.

Es van exhaurint els brams dels carrers i les tavernes es van buidant. La vida és constantment una nit de teatres, on actua, en tots els actes, l'egoisme i l'orgull dels pares. Sort vam tenir, nosaltres, que foren bessonada: la discussió acaba i, l'endemà, tots junts espantarem el monstre que dorm sota el llit de la Tereseta.

Chrysos l'espartà

**Especials Òmnium. Individual. 1r premi. Mario Florian.
4t d'ESO. CEE Jeroni Moragas (Móra d'Ebre).**

Chrysos i Asimi eren dos espartans que tenien una vida humil. Eren uns germans inseparables, amb una força aterridora per a la guerra, però no eren immortals. Durant una batalla contra un poble barbar, Asimi va ser ferit per una de les seves fletxes.

Els espartans van aconseguir guanyar la batalla, però molts van morir a l'enfrontament, també Asimi, que no va sobreviure a l'atac. En tornar a Esparta, els van enterrar dins la ciutat, desitjant que l'esperit dels caiguts enfortís al poble davant la pròxima guerra.

En Chrysos no estava satisfet ni tranquil, encara que el seu germà hagués mort de manera honorable, ell sentia que la pèrdua del seu germà era injusta i que encara era massa aviat per perdre un gran guerrer.

Després de pensar durant molts dies i nits, en Chrysos va decidir anar a l'Inframón a buscar l'ànima del seu germà guerrer. Sabia que per fer-ho necessitava l'ajuda de l'oracle de la ciutat, qui li va explicar que si volia arribar a l'Inframón havia de saltar de la muntanya més alta de tota Grècia, el mont Olimp.

I així ho va fer, Chrysos travessà les terres gregues fins a arribar al mont Olimp. Va començar a escalar i no li va costar massa per la força que l'empenyia per aconseguir-ho. En arribar al cim va llançar-se sense pensar a l'abisme.

De sobte es va veure submergit dins el riu Estígia, envoltat de les animes que ja havien mort que l'agafaven per tot arreu intentant ofegar-lo. Però Chrysos va fer ús de la seva força i va arribar a la vora.

En sortir, la vista que l'esperava no era gens encoratjadora. El regne dels morts era un lloc fosc on no hi tocava el sol. Aquells al qui ja els havia arribat l'hora, feien cap dins del riu Estígia. Davant d'ell es va materialitzar un pont que portava cap a un palau de un color tan fosc, que negre és un nom que es queda curt.

L'espartà sabia qui l'esperava, Hades, el deu de l'Inframón, amb qui havia de negociar la vida del seu germà.

No ho va dubtar més i va encaminar-se cap al palau.

Quan va entrar el va veure assegut en un tron, vestit amb una túnica negra, observant-lo.

L'espartà va agenollar-se i li va explicar la raó de la seva visita: volia que li tornés el seu germà, Asimi.

Hades se'l quedà mirant una estona, meditant la seva resposta, i li respon que accediria a la seva petició amb dues condicions.

La primera... havia de tornar-li la poma de la discòrdia que Eris li havia robat.

La segona... Chrysos hauria de servir-lo quan el temps se li acabés, per tota la eternitat.

Ell va acceptar les condicions i Hades l'envià de tornada al mont Olimp.

Van partir de seguida i van estar caminant durant 12 dies i 12 nits, i al dia 13 va fer cap en un lloc desconegut i estrany on no hi creixia cap planta ni hi vivia cap animal, i la sorra era de un color blau fluix: el desert de Caos.

Continuà el seu camí, però no semblava que arribés a cap lloc... Poc a poc, li anaven fallant les forces però la imatge del seu germà l'empenyia a continuar caminant.

De sobte va veure una resplendor que el cridava: Chrysos! Soc aquí! Soc aquí!

Es pensava que eren al·lucinacions, era la veu del seu germà! S'hi apropà i caigué inconscient!

Quan va obrir els ulls, va veure que estava un altre cop agenollat davant d'Hades amb la poma a la mà.

Li va donar la poma i al mateix moment aparegué el seu germà Asimi. Es van fondre en una forta abraçada i en soltar-se estaven a la plaça d'Esparta.

Chrysos ho havia aconseguit però sabia que a partir d'aquell moment la seva vida ja no era seva, depenia de Hades i en qualsevol moment el deu dels morts podia reclamar-lo.

Mai va explicar-ho al seu germà perquè el fet de poder-lo tenir al seu costat durant un temps més havia valgut la pena i ja no li importava el seu destí.

Chrysos morí en la pròxima batalla i va retrobar-se amb Hades que li preguntà:

—Va valer la pena?

No perdís l'esperança a la vida

**Premi Especials Òmnium. Individual. 2n premi. Safae Ghamrissi.
PFI Aux. Hoteleria. CEE Verge Cinta (Campredó).**

Hi havia una vegada un poble molt petit on vivia el doctor Pau. En Pau era un apassionat de la medicina i la seva feina com a doctor era vocacional. És per això que un bon dia es va decidir per ampliar els seus estudis i especialitzar-se en les malalties greus.

Tots els matins, després de sortir a córrer i esmorzar, agafava el seu cotxe feliçment i escoltant les seves cançons preferides es dirigia a la feina.

Un dels matins no va ser com els de sempre, en Pau va tenir un greu accident. Els seus familiars, amics, coneguts, metges, doctors, tots estaven molt preocupats pel seu estat de salut, ja que l'esperança per sobreviure era mínima. Els mesos anaven passant i en Pau, a poc a poc es recuperava. Tot i així, estava trist perquè es passava tot el dia al llit i havia perdut tota il·lusió. A Pau li costava molt entusiasmar-se amb la vida i ja no tenia cap esperança de poder tornar a caminar. Els metges li van dir que podia arribar a recuperar-se però ell no hi confiava gens ni mica. Es sentia molt dolgut amb el què li havia fet la vida.

A l'hospital de Sant Joan de Reus els dies eren llargs, cansats i durs. Però un dia va tenir una trobada inesperada amb un altre pacient i les coses van canviar. Marc era un nen de sis anys malalt de càncer que aprofitava qualsevol moment per explorar tot allò que l'envoltava. Tenia una família molt gran i li agradava dibuixar. Estava ingressat

des de feia mesos i, segons deia ell mateix, vivia a la casa d'oncologia. Aquest nen va ser qui li va tornar la il·lusió a en Pau.

Cercant inspiració per al seu proper dibuix, el nen va passar pel davant de l'habitació d'en Pau i de seguida va cridar-li l'atenció aquell home tan trist. Li va preguntar:

—Per què plores ?

El doctor li va respondre.

—Si estiguessis al meu lloc i no et poguessis aixecar, què faries?

En Marc de seguida li va respondre:

—Si jo estigués al teu lloc encara tindria esperances en la vida.

A base de trobar-se dia sí i dia també, en Marc i en Pau es van fer molt amics i s'explicaven moltes coses. Un dia el doctor li va dir:

—Marc, tu ets petit però ets una persona molt forta.

En Marc li va respondre:

—Tu també ho ets. Algun dia hauries de provar d'aixecar-te.

Aquell dia, Marc es va deixar el seu quadern de dibuix i en Pau va pensar que li havia de dur. Va intentar posar-se dret i la sorpresa va ser que podia caminar.

—Marc, t'has deixat els teus dibuixos!

A Marc li va caure una llàgrima d'emoció en veure al seu amic fent les primeres passes tot sol. Després van venir més caminades i alguna caiguda. Calia esforçar-se i Pau va posar-hi ganes.

Marc estava molt content perquè en Pau podia caminar. En canvi, Pau es sentia molt malament perquè li tenia molta estima a Marc i aquest necessitava una operació que ningú s'atrevia a realitzar. Va decidir que havia de ser ell qui l'operés. I així va ser.

Dos mesos després de sortir de l'hospital plenament recuperat, en Pau va operar-lo. Tot va anar molt bé i en Marc va poder tornar a la vida sa i feliç.

Per això no s'ha de perdre mai l'esperança a la vida.

Un viatge per la imaginació

**Especials Òmnium. Individual. 3r premi. Josep M. Muriel.
4t d'ESO. CEE L'Àngel (Amposta).**

Un dia, a classe de llengua, estava pensant com seria viatjar un temps per diferents ciutats i saber el perquè de les festes més importants. Aquell dia encara feia una mica de fred i només pensava en quan arribaria la primavera...

Ja m'imaginava el 23 d'abril a Barcelona amb pantalons curts i tot de gent al meu voltant. Jo li preguntaria a un venedor de llibres quina festa estaven celebrant. Ell em diria estranyat: "Noi! Avui és Sant Jordi! El dia del llibre i la rosa i un dels més bonics de l'any". Així que compraria un llibre i una rosa per a una persona ben especial.

L'1 de maig m'emportaria a la meva mare a Tarragona a veure els monuments romans, ja que aquell dia sempre té festa. Li preguntaria que per què té festa tots els anys i ella em respondria que es celebra els drets del treballador.

El 24 de juny, segurament, aniria a Lleida a tirar petards al carrer amb els meus amics i a veure el castell de la ciutat, que m'han dit que és molt bonic. Això sí, no em menjaria els caragols tan típics de la ciutat.

El 28 de juny aniríem passejant per Terrassa amb una amiga i veuríem una desfilada. Hi hauria molta gent amb banderes de tots colors! Li preguntaria a la meva amiga Marina si sabia que estaven fent totes aquelles persones que celebraven alguna cosa, i ella em diria que tots els anys, aquell dia, sortien al carrer a defensar l'amor entre qualsevol persona i el dret a sentir-se lliures de ser com són.

A finals d'agost i principis de setembre voldria estar a Ulldecona, per celebrar la festa major. Tant de bo hi anés un any que caigués amb Quinquennals per veure els carrers plens de flors boniques.

El 31 de octubre passejaria per Girona i faria olor de castanyes i moniatos. Preguntaria a una persona disfressada de bruixa que celebrem aquell dia i ella em contestaria que és la Castanyada i Halloween.

El 24 de desembre, ja faria molt de fred, aniria a...

I de sobte, a la classe de Llengua el professor em diu: “Joan! Estàs a la lluna de València!”. I en aquell moment, per últim, vaig pensar que al desembre voldria estar a casa meva, amb la meva família, per celebrar les festes de Nadal i després tornar a l'escola a seguir aprenent amb els meus companys.

La tonyina Xispu

Especials Òmnium. Grup. 1r premi. Aula Roja (Loredana Luca, Ana Foz, Estela Roque, Ariadna Roman, Elias El Hardi, Llum Serra, Willian Rodríguez i Aroa Amador). CEE L'Àngel (Amposta).

Hi havia una vegada una tonyina, que és un peix molt gran i té la carn de color roig, que vivia a la lluna dintre d'un cràter ple d'aigua. Cada matí quan es despertava anava caminant amb la seva cua per tota la superfície de la lluna en busca d'un altre peix que li agradés i li regalés amor.

Però passaven els dies, els mesos, els anys i no trobava a ningú. Xispu va arribar a la conclusió que en aquell planeta no hi vivia cap ésser viu . Es va posar molt nerviós de pensar que estava sol en aquell estrany lloc, apartat de totes les civilitzacions conegudes... Va pensar en les coses que es perdia: no podia parlar ni explicar els seus sentiments d'amor, si un dia es despertés i es trobés malalt qui el cuidaria? No tindria cap mestra per ensenyar-li a llegir i contar, tampoc rebria cap regal per al seu aniversari, no podria parlar en mòbil... Quina pena!

Estava molt avorrit, pensant i pensant, com s'ho podia fer per trobar amics i al seu amor. Llavors va tindre la brillant idea d' anar de viatge per conèixer els planetes del voltant i esbrinar si hi havia vida en algun d'ells.

Per realitzar la seva idea necessitava un mitjà de transport que no fos convencional, perquè a la lluna no funcionava res dels objectes habituals que els humans tenen a la terra.

Al final va tirar mà d'un objecte rodó que li servia per menjar, era un plat de porcellana de color gris plata envoltat d'un fil d'or. Li posà un nom perquè volés millor, es diria *Plateret grisè*.

Una nit quan la lluna era plena i estava molt brillant va provar el seu plateret volador. Muntà a dalt fent un gran salt i després va recitar un embarbussament:

—Plateret, plateret, tu que ets tan lluent com una purpurina, teletransporta'm al planeta Venus!

I zas! En un obrir i tancar d'ulls, Xispu va parar al planeta Venus.

Allí, tot era de color rosa que l'amor s'hi posa. Al bell mig del planeta hi havia un arbre molt bonic de color rosa brillant, carregat d'unes fruites rosa amb forma de cor.

Xispu, com feia molta estona que no menjava res, tenia molta gana, els seus budellets li anaven dient “nyam, nyam”. Va anar corrents cap l'arbre i va estirar el cor més gran que va veure clavant-li una queixalada “glup!”.

A l'instant, encara no havia tingut temps d'empassar-se'l, se li apareix al seu davant un llagostí molt galant: «Pst», va fer el llagostí.

Xispu es va quedar molt *prendada* d'aquell preciós crustaci tan lluent i llarguet. Els seus ulls treien espurnes amb forma de cors.

Acabava de conèixer l'amor per a tota la vida!

Tot seguit van començar a parlar, tenien moltes ganes de compartir la seua vida.

Tots dos es van entendre molt bé, i tot i que es trobaven sols al planeta, el van omplir d'estima.

I història contada, història acabada!

La nit de Halloween més estranya

**Especials Òmnium. Grup. 2n premi. Aula Plata (Gerard Felipo, Martín Guimerà, Aleix Duran, Steven Muñoz, Gursewak Shing i Ionut Motoc).
CEE L'Àngel (Amposta).**

Era una nit molt fosca i molt freda, la colla de companys de la temor sortien del monestir.

Al monestir era on vivia la Bruixa Negra, que es deia així perquè la seva màgia era dolenta. Vivia amagada dintre d'un lloc baix terra on s'arribava per una entrada secreta. La bruixa podia observar a tots els monjos que vivien a l'edifici, però ells encara no s'havien assabentat que tenien una nova companya vivint.

A uns quants metres del monestir hi havia un cementiri on estaven enterrades totes les persones que havien estat assassinades a la comarca. Últimament estaven apareixent molts cossos escampats per un bosc de faig. A dintre d'un nínxol buit vivia un zombi, que sortia a passejar quan el sol s'amagava.

Aquell dia, el dia dels morts, havien enterrat a un home d'edat mitjana, que van trobar assassinat pel bosc. L'havien trobat uns caçadors tirat al terra i tapat en fulles, amb una mà tallada que els investigadors criminalistes no havien trobat en lloc.

En aquell indret tan tenebrós i misteriós, els morts que havien estat assassinats es tornaven pallassos de la mort. Quan el gran Zombi deia un encanteri, tots sortien de les seues tombes, s'ajuntaven en grups i recorrien tots els llocs en busca de persones vives que patien insomni.

En una cabana feta de palla, al mig del bosc, vivia una dona que tenia problemes per dormir. Estava al seu llit llegint un llibre esperant que la visités Morfeu (el rei de la son) quan va escoltar uns sorolls de petjades de fulles al voltant de la cabana. Es va espantar molt! I de seguida va apagar el llum de la tauleta de nit, es va tancar i va fer veure que dormia. Com encara estava desperta, quan va escoltar les petjades de lluny, agafà el mòbil i mirant per la finestra va fer-los una foto a tot el grup i la va penjar a les xarxes socials. Resulta que la policia també les va veure i va avisar a una patrulla que passava a prop de la casa. De seguida van localitzar la cabana i van entrar a ajudar la dona. Després la van acompanyar a un pis protegit perquè tenia molta por.

La policia, com ja feia temps que anava darrera d'aquesta colla tan criminal però no podien enxampar-los ni matar-los perquè eren zombis a prova de bales, va fitxar una investigadora molt bona i la va incorporar a la investigació. El cas es deia “Zombilàndia”.

La investigadora Arlina era molt aficionada a visitar les biblioteques en busca de llibres misteriosos. Va recordar que a dalt de tot de la muntanya Lluna Blanca hi vivia en una caseta, on les parets estaven vestides d'herbes, una Bruixa Blanca que es deia així perquè la seva màgia era bona.

Arlina aquell matí va agafar la seva moto i es va dirigir muntanya amunt. Quan el GPS de la policia li va indicar que ja havia arribat, va posar en pràctica les instruccions per accedir-hi: havia de topar a la porta seguint una melodia i, tota sola, la gran porta s'obria.

La Bruixa Blanca li va dir els ingredients que necessitava per realitzar la poció misteriosa que acabaria per fi amb aquella colla tan perillosa.

Per obtenir els ingredients, Arlina havia de buscar unes herbes que sols creixien a la vall del Sol Groc. Necessitava cua de cavall, arrel de gingebre, cúrcuma i el més important i difícil de trobar, la sang lila d'un follet que vivia a la vall i sols es podia recollir a la nit. Quan tingués tots aquells ingredients els havia de bullir durant tota una nit en una olla de plata feta expressament per a l'encanteri.

Després d'uns dies, Arlina va aconseguir tot el que necessitava i aquella nit ho va realitzar.

Va introduir la poció dintre d'un camió cisterna dels bombers i va donar l'ordre que aquella nit de Halloween, abans que es pongués el sol, ruixessin tot el líquid per tota la comarca.

Així ho van fer, i quan va sortir tota la colla de companys de la temor a voltar pel poble i a menjar-se la gent, van notar que a mesura que anaven caminant s'anaven desintegrant. Així la policia va solucionar el problema i tota la gent d'aquell indret va poder viure tranquil·la.

Però abans d'acabar, sabeu què va passar amb la bruixa que vivia al monestir? Resulta que com que van desaparèixer tots els seus amics, es va quedar sola com la una. Llavors es va tornar bona i es va fer monja.

Així acaba la història!

La superhistòria del Sant Jordi

Especials Òmnium . Grup. 3r premi. Aula Pont d'ESO (Joan Albert, Tamara, Xavi, Lucas, Naiara, Xavier, Ionut i Unai). CPEE Sant Jordi (Jesús).

Hi havia una vegada, al municipi de Jesús, una colla de superherois i personatges màgics (Superman, Spiderman, Superwoman, els Power Rangers, Supergirl, Aquaman...) que van perdre els seus superpoders.

Tots i totes estaven molt enfadats i enfadades. Què farien ara sense els seus superpoders?

Per recuperar-los van anar a veure a un cavall molt savi que es deia Raven. Pensaven que potser ell els podria ajudar a recuperar els seus poders.

—Què podem fer? —van preguntar preocupats el Capità Amèrica i Harry Potter.

—Hmm... —va rumiar Raven— on acostumeu a anar vosaltres quan voleu aprendre alguna cosa?

—A l'escola! —van fer a l'uníson les Tortugues Ninges i la Wonder Woman.

—És clar —va fer satisfet el savi cavall— podeu anar a l'escola Sant Jordi de Superherois i Superheroïnes. Segur que allà aprendreu com fer-ho per a recuperar els vostres poders.

En grup, van anar a l'escola i es van distribuir per totes les aules: l'aula Menta, la Nova, la Pont, la Pèrgola, Muntatges i Cuina.

A l'aula Pont, uns nois i noies molt juganers i simpàtics van voler ajudar els seus nous companys ensenyant-los les seves pròpies habilitats.

Un noi que es deia Joan Albert els va ensenyar a ser superhàbils dibuixant i els va fer uns mapes increïbles de tots els racons de l'escola on podien practicar les seves supernoves habilitats.

Lucas els va ensenyar el poder del súper ritme amb la seva música i els seus tambors, Xavi els va ensenyar a ser súper ràpids amb una demostració impressionant de futbol i Tamara els va preparar un circuit meravellós perquè aprenguessin a saltar tan bé com ella.

Ionut els va deixar a tots i totes bocabadats i sorpresos amb la seva súper memòria i tots i totes van al·lucinar amb la super força de Xavier.

A més a més, Naiara, amb la seva súper tablet, els va ensenyar a dominar les tecnologies, i Unai, amb el seu súper somriure, els va ensenyar un poder molt important: el super poder de l'amistat.

Al final, superherois, superheroïnes i tot de personatges màgics van veure que existien molts més poders dels que es pensaven i que, si unien les seves súper noves habilitats igual que ho feia l'alumnat de la Pont, podien ser molt més poderosos i poderoses.

Quina descoberta tan superpoderosa!

Sumari

Tots som iguals,	5
L'home del futur,	7
El ratolí trapella,	9
Sentiments,	10
La que ha 'liat' el gat Esmerriat,	13
Un mar dintre d'un got d'aigua,	15
M'ajudes a veure?,	17
Una detectiu aficionada,	19
La bola màgica,	22
Un regal inesperat,	24
Etapas de la vida,	25
T0696BC,	27
Cartes d'estiu, records d'amor,	30
Darrere d'un retrat,	33
Tancant cercles,	37
L'homenatge,	41
Nin, nen, minyó. Serà un millor xiquet i al·lot. Tot alhora,	43
Chrysos l'esparta,	47
No perdís l'esperança a la vida,	50
Un viatge per la imaginació,	52
La tonyina Xispu,	54
La nit de Halloween més estranya,	56
La superhistòria del Sant Jordi,	59

Els 'Tastets' tornen puntuals a la seua cita anual amb la literatura escolar i especial ebrenc. Enguany estes pàgines difonen els treballs guanyadors del nou premi Tastets (antic Sambori) i els ja coneguts Especials d'Òmnium.

Este llibret presenta una colla de narracions escrites per estudiants de les Terres de l'Ebre de tots els cicles d'ensenyament primari i secundari, de Batxillerat i d'educació especial. Un bon reguitzell d'històries creades pels nostres menuts i jóvens que, de ben segur, ens sorprendran per la seua qualitat, originalitat i actualitat.

Els premis Tastets i Especials Òmnium volen fomentar la creativitat literària en llengua catalana dels escolars i estudiants del territori i difondre la primera obra impresa dels futurs escriptors i literats de les Terres de l'Ebre. Desitgem que gaudiu amb la lectura d'estos petits tastets de literatura ebrenc i catalana fruit del talent dels nostres escriptors més novells.

